

Czipott Rudolf önéletrajza (kézirat 1886)

Alulírott születtem Hodoson (Vas megye) 1825. június hó 18-án, volt hodosi lelkész, Czipott György és Hutter Sarolta szülőktől. Hárman voltunk testvérek, én Rudolf, mint elsőszülött, Lajos és József. Szegény boldogult atyámat korán elvesztettem. Meghalt 1834. november havában. Keserű özvegységre maradván édesanyám, atyámnak férfi munkabíró korában – csak 41 évet élt – történt halálával és e váratlan csapás annyival is inkább lesújtóbb volt anyámra nézve, miután József öcsémet -mint apa nélkül - 1834. december végén szülte.

1835. április havában özvegy anyám három neveletlen árvájával hodosi parochiális lakásától búcsút véve, Sopronba költözött, hol is szomorúan tengette életét és nagy gonddal, de mindenkor Istenfélelemben törekedett gyermekeit nevelni és taníttatni évről-évre kosztos diákokat tartván lakásában. Könnyebb megélhetés tekintetéből, soha cselédet, vagy szolgát nem tartván, maga egyes egyedül látta el házi dolgait, bámulandó eréllyel és igazi szorgalommal maga vásárolván be a szükséges cikkeket a piacról és én és Lajos testvérem segédkezvén neki gyermeki hűséggel hordván nem egyszer a szomszéd ház udvarából sajtárral vizet a konyhára, eképpen kívántunk rajta könnyíteni.

1835. tanév kezdetével beiratkoztam az ottani evangélikus Lyceum gymnasiumba az akkor úgynevezett donatisták első osztályába, folytatva az iskolai pályámat egész 1847 június végéig, honnét ugyanaz év október hó elején mint Sopronban végzett és jókészsütséggű theológus növendék a Bécsi cs. kir. prot. theológiai facultásba mentem tudományaim gyarapítása és bevégezése végett.

Bécsi theologus életemet nagyon kedvezőnek mondhatom. Mint szegény özvegy papné gyermeke már soproni tanuló koromban privát tanítási órákat adván több érdemes és tisztelt családok házaiban ezek gyermekeinek, s így havi kis szerzeményem által segítettem közvetve édesanyám nehéz sorsán. Megemlítésre méltónak vélem itt Róth Gottlieb pék családját, melynek körében 8-9 évig foglalatostkodtam számos gyermekei privát tanításával mint házi instruktor – mint akkoriban neveztek bennünket, kik ily pedagógiával vesződtünk. Fáradtságomat az áldott család teljes mértékben méltányolva havi díjazáson kívül igen gyakran meglepő ajándékokban is részesített. Hogy a család kedves nevelője voltam, erről bizonyosságot tesznek még mai napság is annak most már családot alapító férfi és nő tagjai, kik rólam mind ez ideig kegyelettel megemlékeznek.

Soproni pedagógiám és az ottani Róth-Teleki stipendiumi szerzeményével magamat biztosítva könnyű lélekkel mentem Bécsbe az akkoriban már megnyílt Sopron-Bécsújhelyi vaspályán, hol is több ismerős pártfogóim ajánlólevele kíséretében szerencsés voltam néhány bécsi családok körébe bejutni mint pedagógus, mely körülmény havonként szép összegecskét adott ottani iskolai pályám élelmezésére - megszerezvén az ottani másodosztályú cs. és kir. theológiai 80 forintnyi ösztöndíjat is.

1848. március 13, 14, 15-án mozgalmas időszak következett reánk Bécsben. Kiütött a forradalom. Az egyetem ifjúsága fegyvert fogott, mi theológusok is az ébredő szabadság zászlaja alá szegődve hozzá csatlakoztunk, a felfegyverzett polgársággal együttesen véres küzdelemben vettünk részt a katonasággal szemben. Március 13-án többen elesvén a diákság közül.

Eközben édes magyar hazánkban is - amint tudjuk megkezdődött a szabadságharc. Május közepéig teológiai intézetünkben bár megszagatottan tartottak az előadások, hová mint legionáriusok fegyveresen mentünk, ekkor azonban bezáródtak a tantermek ajtóit.

Hazánkban mintig nagyobb és aggasztóbb mérveket öltvén a véres mozgalom, mi magyar tanulók a honvágytól ösztönözve otthagytuk a birodalom fővárosát, hazamentünk, én Sopronba anyámhoz, hol is már vár rám a kővágóórsi esperességi gimnáziumbeli tanár és ottani lelkész Király Józseftől - is ki Sopronban teológiai tanárom volt - kápláni meghívó levelem.

A honvédek toborzása napirenden volt, minden fiatalember kész volt fegyvert ragadni a haza védelmére, barátaim unszoltak hozzájuk csatlakozni a haza védelmére. Anyám síró könnyei attól visszatartani törekedtek. Mitévő legyek? Győzött rajtam annak siralma mint Coriolánon az Ősz Vetura.

Elfogadtam a meghívást Kővágóórsra, annyival is inkább, mert egykori kedves tanárom az ottani lelkész tábori pap sürgetve kért a nekem kínálkozott hivatal elfoglalására.

Megtettem a szükséges intézkedéseket leendő felszentelésemre nézve, ami még csak 1848. október 26-án történhetett meg főtisztelendő Haubner Máté püspökünk által Győrött előzetes papi vizsga letétele után. Ordináltatásom után azonnal elfoglaltam Kővágóórsön kettős hivatalomat, a tanárságért húztam évi 120 f. pengő pénzt, 2 öl fát, szabad lakást és minden egyes növendék fizetett 2 f. tandíjat, káplánságért csupán ebédet kaptam a lelkésznél.

Ezen kettős hivatalomban szeretettel és buzgósággal forgolódtam 1848. október végétől 1853. április 29-ig.

Kővágóórsön töltött éveim hazánk szomorú és keserű korszakába esnek, a német zsarnokság a Bach-rendszer sajtoló karjai nehezettek a magyarra, megjelent a patens, mely tanintézetünket, egyházi autonómiánkat megnyirbálni, sőt megsemmisíteni iparkodott.

Kővágóórsi kis gimnáziumunkat is elérte a csapás. Növendékeim fogyni kezdtek és én sóvárogtam fára után egy biztos kikötőbe, mely lassankint mutatkozott is derengő fényben. Az Isteni gondviselés működött is. Ugyanis a világosi katasztrófa után az igaz hazafiak, kik egyik másik tekintetben jelentékeny hivatalt viseltek a magyar kormánynál földönfutókká lettek, bujdosolni kényszerültek az osztrák kutatóbérencek elől. Somogyból boldog emlékezetű Berzsényi Farkas - a költő fia - Somogy megye alispánja és Lájpizig Jónás főjegyző hitsorstársaink a forradalom szerencsétlen végeztével a kővágóórsi szőlőhegyen lévő evangélikus lelkész pincéjében húzták meg magukat egy időre bujdosásunk közepette, hová én 2-3 hétig naponta ebédet s vacsorát vittem ki nekik személyesen, titokban tartván azoknak rejtekhelyét. Megkedvelték szolgálati készségemet megígérve, hogy mihelyt papi választás lesz Somogyban, rólam nem fognak megfejelkezni és úgy történt.

Megüresedvén Vése, Andorka lelkész Iharos-Berénybe menetelével, azok javaslata folytán ott megválasztattam és Kővágóórsról 1853. ápr. 5-én anyámmal együtt, - kit Sopronból magamhoz vettem - Vésére jutottam papnak, amidőn kívánságomat sok várakozás után - míg tisztázhattam magamat a német kormánytól - hogy honvéd nem voltam - Wohlmuth Lipót superintendánsi administrator megerősítette. Kővágóórsi ifjú életem - bár az akkori német kormány több rendbe zaklatásai közt, de mégis gyorsan és mondhatom rám nézve szellemi haszonnal múltak el, mert tanulni szerettem különösen oly nagy képzettségű műveltségű jeles szónok oldala mellett, mint amilyen Király József volt, sokat köszönhetek neki. Legyen áldott emlékezete!

Ottani társadalmi köröm is olyan volt, hogy arra még most is örömmel emlékszem vissza. Hogy felejtethném el Sághváry, Mezriczky, Diskay család szeretetét és tiszteletét, melyben engem mindenkor részesítettek! Manet in alte mente repositum!

Vései papi hivataloskodásom 1858. évi november 1-jéig terjedt. Itten nősültem kéthelyi filiámban lakó Török György uradalmi mérnök hajadon leánya, Ida lett kedves jó feleségem, szerettem őt szívből, viszont ő is engemet, tőle született Vilma leányom, jelenlegi domokosfai lelkész (Vas megye) Kuzma István neje, Amália, mostani zalaistvándi lelkész Fröhvirt Sándor (később Vértesi) hitvese és Géza fiúnk, aki a Puczinczra költöztömkor elhalt.

Itteni lelkészségem idejéről örömmel emlékszem még most is. Fiatal házias ember voltam a szerető házasi életű egy jó, egy, gondos szerető nő mellett mindig elégedett szívvel és jó kedvvel működtem az Úr szőlejében, az ellenhatásokat, bajokat, küzdelmeket könnyebben legyőztem így, s azt vallhatom őszintén, miként az ottani volt híveim szeretetét osztatlanul bírtam, ami bizonyosságot is tett erről, hogy a messze Somogyból kedves ismerőseim egypárszor egykori papjukat itt Puczinczon is felkeresték és látogatásukkal megörvendeztek! Ottani nagybirtokos Véssey család különösen pedig Véssey Ferenc és ennek áldott jó hitvese sok tekintetben bő adakozással gyámolítottak ottani kezdő életpályámat. Legyen áldott emléküik, kik már mind, ott lent nyugszanak, hol már semmi se fáj!

1857. október 16-án történt a puczinczi renovált templom szentelése, mely ünnepélyes alkalomra néhai Terplán Sándor puczinczi paptársam levélben meghitt erre az ünnepélyre, én a meghívást örömmel fogadva Véssey Miklós komám társaságában ide megjöttem Véséről.

Lefolyván az ünnepélyi magasztos szertartás, búcsúzásomkor nevezett lelkész egy rend új Testámentom adván emlékül ezen szavak kíséretében: „Olvassa és tanulja a vend nyelvet, mert halálom után ide hozzák Önt”!

Ki gondolta volna azt, hogy ezen engem igazán szerető paptársam búcsúszavai óhajításának jóslatai teljesülésben menendenek?

Boldogult elődöm ugyanis 1858. március 18-án, tehát tőle történt elbúcsúzásom után alig négy óra már megszűnt élni. Sínlődő betegágyában is rólam emlékezve a gyülekezet elöljáróinak azt a végóhajítását kötö szívére, hogy halála után a vései papot válasszák utódjául s azok mára már elhaló szeretett lelkészük - mintegy hitbizományul - végrendeletileg rájuk hagyott óhajítását beváltva és nagy és széles terjedelmű egyház engem választott lelkipásztorául nagy többséggel, s így 1858. november 3-án korai zordon havas tél kezdetén elfoglaltam ezen közbizalom nyújtotta állásomat.

Hodoson, magyar községben születvén, hova egy pár vend filia tartozik, ugyan a vend nyelvet bár nemileg beszéltem gyermekkoromban is, azonban tökéletesen jártas nem valék itteni megválasztásomkor se, - de a nép részéről irántami páratlan ragaszkodás különösen pedig felejtethetlen soproni iskolatársam polonai Benkó Ferenc előbb főgondnok, utóbb pedig egyházi felügyelő szerető kebelbarátom és keresztkomám a nyelvbeni hű segédkezése ellenállhatatlan ösztönt adott a nyelv elsajátítására, mely rövid idő folytán szorgalmam és a néppel folyvást való érintkezésem folytán tökéletesen sikerült is.

Hálásan emlékezem meg életem végórájáig ezen hitbuzgó, fáradhatatlan barátomról Benkó Ferencről, kivel egyetértő szeretet kapcsán válllvetve működtem a gyülekezet anyagi és

szellemi, úgy erkölcsi-vallásos jólétének előmozdításában. Ketten voltunk egy szív és egy lélek, én Dámon, ő Phintias családi életünkben, én Aron, ő Mózes egyházunk életében. Csakis ezen összhangzatos egymást megértő szándékaink és életre való terveink és akadályt nem ismerő szilárd kitartásunk. mellett sikerült gyülekezetünk felvirágoztatását megalapítani és az ellenállások stagnatioja felett fényes diadalt aratnunk.

Hadd soroljam itt elő működésünk gyümölcseit, anélkül, hogy szerénytelen dicsekvőnek láttassam, ami soha sem volt szokásom, csupán az igazság érdekében teszem ezt, hogy lássák mind azok, akik ezen soraimat majd olvassák, hogy mennyi jót és üdvöset eszközölhet azon jó egyetértés, mely van a lelkész és felügyelő között.

Tudván azt, hogy vend népünk sosem volt panslavistikus irányú, a magyar nemzetiséghez mindig belsőleg húzott és vonzódott, Puczinczra érkezésemkor azonnal megindítottuk azon korszerű eszmét, hogy tartassék ezentúl a vend mellett magyar Istentisztelet is, mely visszhangra is talált a gyülekezet kebelében. Így meg lőn állapítva a magyar Isteni szolgálat és magyar nyelvbeni gyónás, mely mind ez ideig a sátoros ünnepek másodnapján és néha vasárnapokon és gyakorlatban is van és ezzel ha bár valami nagy lendületet nem is tettünk a magyarság terjesztésében, de mégis hazánk ügyét ezzel is némileg elősegítettük itt hazánk határszélénél!

Tudván azt is, hogy iskoláink veteményes kertjei az egyháznak, hogy a fiatal nemzedék vallásos, erkölcsi nevelése alapja egyedül az egyház jövendőbeli jólétének, erre fektetve súlyt két tanítói állomás szerveztetett meglehetősen díjazással és a régi roskadozó fából; épült iskolahelyiségén egy célszerű emeletes nagy iskola épület emelkedett két tanító számára lakásul és két tanteremül, mely 1860-ban emelkedett a gyülekezet áldozatkészségéből és vallásos buzgóságából!

Ugyan a fenti évben megalapítottam helybeli szegények pénztárát vagyis a gyámintézetet, melyre a keresztelesek, esketések és templombeli offertónumok alkalmával a hívek szabad adakozásból adakoznak, mely célra évenként 60-70 f még több is néha összegyűjtődik. E pénztárból gyámolítatik az esperességi gyülekezet, a folyamodó szegény gyülekezetek sorsa és a szegény iskolás gyermek állapota.

1868-ban közreműködésem mellett és megyei tanfelügyelőség pártfogása folytán részint községi, részint állami és felekezeti iskolák keletkeztek: Musznyán, Andréjcen, Zsidahegyen, Kupsincon, Tesanocon, T. Morácson, hogy ezen az Anyaszentegyházról tavoleső filiánkban is a növendékek oktatása megalapítassék. Felekezeti iskolák létesítése a nép anyagi szorultságánál fogva kivihető nem lévén, a magyar állam nyújtotta segílyt el kellett fogadnunk.

Nevezett iskolák építése körül sokat fáradoztam, dolgoztam, járkáltam, tettem önzetlen szeretetből népem és híveim iránti vonzalmamból legcsekélyebb jutalomra se számítva, csakhogy az ivadéknak útját egyengessem egy jobb jövőbe! Mindenütt a nevezett községekben iskolaszékek szerveztettek, melyeknek magam valék az elnökjük, vezérok és tanátsadójuk!

1872-ben Karsay Sándor püspökünk visitatioja alkalmával a nagy gyülekezet lelki gondozója könnyebbé tételére segédlelkészi állás alapított a gyülekezet áldozatkészségéből 350 f. évi díjazással és szabad lakással, s így azóta ketten hirdetjük az Isten igéjét.

Káplánjaim a következők valának: Seregely Dávid jelenleg Szalonaki, - Frühwirt Sándor vöm jelenlegi Zala-Istvándi lelkészek, Berke József mostani Iharosberényi káplán, Horváth László

most Erdélyben Újfalusi lelkész és a mostani segédem Varga Pál Makó Csanád megyei születésű.

Mindezek csak Berkét kivéve magyar ajkúak lévén a vend nyelv megtanulása tekintetében reám lévén utalva sokszor és sokféleképpen mindez időmet igénybe vette és veszi most is.

Működésem és itteni tevékenységem eredménye még ebből áll: az iskola háznál, úgy a fārahāznál új célszerű gazdasági épületek emeltettek szilárd anyagból.

Templomunk tornyába nemrég három új harang szereztetett és múlt év nyarán a paplak kényelmesen átalakított nagy költséggel. Mind ezen elősorolt munkásságom eredményének oroszlánrészét a többször említett ügybuzgó felügyelőnk tevékeny, lankadhatatlan erélyének köszönhetem és köszönheti a gyülekezet is nagy részben. Sajnos, hogy ezen oszlopa az egyházunknak váratlan rögtön halál folytán 1884. szeptember 27-én kidőlt sorainkból, árván hagyván engem, árván az egyházat, kinek érdeme, vallásos szeretete, hitbuzgósága, tapintatos bölts hivataloskodása maradandó emléket állított nemcsak most élő, de ezután következő hívek hálás kebelében is. Áldott legyen emlékezte!

Itteni lelkészkedési időm lassanként ha Isten éltet ez év novemberében lesz 28 éve. Gyorsan, villámsebesen röpülnek napjaink a mulandóság medrében, visszapillantva már ez hosszú időszak elmúlt napjaira mint már 61 éves ember, áldom Istenemet, hogy eddig éltetett, eddig se voltam haszontalan szolgálja az Úrnak! Hány szemernyi év, hó vagy nap pereg még le az idő homokóráján hátralévő életemben, bölcs Isteni kegyelemnél van tudva, legyen bár hosszabb a pálya halandó életemben hivatalbeli hűségemet, az Evangélium és Krisztusom iránti és így híveim iránti szeretetemet megingatni semmi se fogja ad ultimum habitum, ennek fogadtam hűséget s ezen tiszta öntudattal kívánom behunyni bágyadt szememet, ha üt az óra a búcsúóra. Hisz bírtam és bírom a jó nép igaz szeretetét és tiszteletét!

Családi életemet itt Puczinczon, illetve nagy és megrázkódtató csapások nyomásain mentem keresztül eddig is.

Az Úr a hatalmas, az próbál bennünket! Nem zúgolódásból mondom ezt: Mert az Isten karja akkor is áld, mikor sújt. Az igaz keresztyén, de különösen az Evangélium hirdetője, kell, hogy ezt sose feledje el, hisz ezen hit és bizalom teljes odaadás neki rögzös pályája folyamán egyedüli támasza és vigasztalója!

Gyengélkedő tüdőbajban szenvedő kedves hitvesem alig vala 32 éves 1868. február 28-án ikermagzat szülés után ez életre nézve tőlem örökre búcsút vett, hagyván engem gyászos özvegységbe hét nevetlen árva gyermekimmal. Oh áldott lélek, korán kiszenvedt szív! Tekints reám és kedves magzatidra a halhatatlanság örökfényű lakásodból, szent emléked igaz hű szerelmed anyai áldásod kísérsen bennünket az élet pályánkon!

Tőle való gyermekeim, szerető véreim! Ha netán olvassátok e sorokat, melyeket szerető apátok írt le nektek tudomásul és emlékezetül, keressétek fel sírhalmát valahányszor a sors utaitokat Puczinczra irányozza, és imádkozzatok ott igazi gyermeki hálás kegyelettel jó anyátok síremlékénél, hogy a jó Isten óvjon meg benneteket minden visszavonástól és gyökereztesse meg pedig bennetek mindinkább az igaz testvéri szeretetet egymás iránt, így lesztok kedvesek anyátok halhatatlan szelleme előtt!

1868. október 16-án újra házasságra léptem, adván nekem az Isteni gondviselés egy igazán szerető gondos-feláldozó okos házastársat, Németh Hermina személyében (Néhai Németh Sándor volt pozsonyi Lyceumi tanár hajadon leánya) aki minden tekintetben pótolja most is a megboldogultnak helyét és hivatalát lévén irányomban mindig igazán szerető, hű nő, gondos háziasszony és jó anyja a magzatoknak. Gyermekeim anyát vesztek, de benne mindig ismét anyát leltek!

Isten áldása itt Puczinczon gyermekekben tovább folytatódott:

Zoltán fiam fiatal orvos doctor, nős, Baranya-megyében Magyarbolyban.

Sándor szabóságot tanult, szerencsétlen korlátolt eszű és hibás testileg.

Eszter leányom, szemem fénye, kit annyira szeretek hajadon mostanáig, preparandiát végzett, jól kiképzett okleveles tanítónő, most az apai háznál.

Áron candidatus theologia Hall-ben, (Poroszország szász tartományában van) nemes reménységre jogosított jövendőbeli ígéhirdető, az Isten tartsa meg, hogy soká, de sohase tántorodjék meg az erény ösvényén. Szűkméretű papi jövedelmem filléreiből sokat ráköltöttem, s mind ezt a jó Isten ma-holnap fordítsa vissza kamatostól ne nekem, de egyenesen neki, hogy legyen elismerő és hálás annak porladozó hamvai iránt, aki neki szerető apja volt és aki még élt, szüntelen gyermekeinek élt, hogy ezek életre való polgárai legyenek a hazának és társadalomnak

Ferenc boltossegéd.

Ernő és Lajos ikrek születésük után azonnal elhaltak, édesanyjuk ezeknek életet adott, hogy utánuk hamar meghaljon; hol már egyesülve vannak gyermekek és Anya!

Németh Hermina nőmtőli gyermekeim:

József most 19 éves Regedében boltos tanonc.

Kálmán elhalt kiskorában.

Gusztáv-Adolf elhalt 4 éves korában.

Hugó elhalt ugyanakkor, mint az előbbi. A jó anyja ezt szülése után 2 hétre veszté el.

Megrendítő gyász csapás borongott ekkor felettünk és kibeszélhetetlen fájdalom hatotta át szíveinket 1876. december 17-én, amikor a kised szülött Hugó és a reményteljes egészséges, csinos testalkatú, kedves, felejthetetlen Gusztáv-Adolf egy és ugyanaznap haltak el - Emez rögtön torokroncsoló lobban amaz gyengeség folytán. Kettős gyásza volt a háznak és a szülői szívnek, az Anya gyermekágyon közel az elhaláshoz a szívzaggató fájdalom miatt, én elcsüggedve az Isten ezen keserű látogatásánál fogva. Oly seb ez szívben, mely csak is évek folyamán hegedt némileg be, a hit vigasztalásával. A jó anyát az Isten megtartotta, légyen érte áldva!

Béla kiskorában hasonlólag elhalt, s így áldott jó nőmnek 5 fia született, kik közül csak is az első él Jóska, bár a jó Isten védelmezze meg életét szülői szívünk örömére! Szegény Anyám, aki kövágóórsi hivataloskodásom óta mindig velem lakott és híven megosztá a két menyének házi gondjait 1884. március 5-én halt el karjaim közt mint 85 éves tisztos matróna, felejthetetlen jó Anya. Áldás poraira!

Szükségesnek látom itt Édesanyám származásáról egyet, mást elmondani, hogy gyermekeim, kik olvassák ezen memorandumomat, azt megtartsák emlékezetükben.

Hutter Sarolta Karolina Franciska született Kukméron, Vas megyében. Született 1798-ban Hutter András ottani lelkész és Gamauf Josefa szülőktől, anyját kisded korában elveszté, anyátlan árva lőn.

Apja illetőleg nagyapám Kukmérről Pinkafőre és innen Locsmándra hivatott lelkésznek, honnét Anyámat mint hitvesét hozta édesatyám Hodosra. Édesanyám híres Ároni ház sarja volt anyai ágon, ugyanis édesanyja Gamauf Josefa leánya volt ama hírneves Gamauf papnak, kinek több leányai és fiai voltak. Leányai mind lelkésznek lettek. Pillich-rajkai, Ritter-györkönyi, Berzl-Hutter-Kukméri lettek a vők, így nagyanyám utáni rokonság igen széles a hazában. Édesanyámat kisded korában magához fogadta nagynénje, Pillichné, akinél igen soká volt Rajkán 1811-ben látta a bevonuló francia sereget, a rajkai lelkésznel is be volt szállásolva több francia katonatiszt.

Édesatyám Czipott György született Csernelócon (Kisszombat), Czipott Miklós és Pekits Flóra földműves szülőktől 1793. április 6-án. Szüléi később Polonára költöztek, hol is nagyapám meghalván, Péntek beházasodott, elvette nagyanyámat.

Czipott Miklós gyermekei:

György: édesapám, kit tanítottak, a papi pályára lépett Sopronban végezvén cursusát. Káplánoskodott Körmenten, innét Légrádra, és innét Hodosra került lelkésznek.

Atyámnak öröksége szüleitől volt a tanultsági költségen kívül 50 forint, 1 kancza ló és egyéb. Lusánna férjezett Lutárné Szembiborczon és Jutka férjezett Titánné Vescsicán.

Péntektől származtak:

Mihály, kit tanítottak, uradalmi Inspectorságon vesződött és szép vagyonra tett szert, elhalt ezelőtt tíz évvel (1876).

János polonai földműves, a jelenleg élő Péntek József és Mihály unokatestvéreim édesatyja János munkabíró korában halt el. Innen van itt a Vendvidéken széles és nagy rokonságunk.

Vérszerinti testvéreim:

Lajos, Budapesten kereskedő, nős, apja egy fiúnak egy leánynak. .

József, testvérem sok viszontagság közt hurcolta meg a sors keze, Munkácson gróf Schönbornál számvevő tiszt volt, korán elhalt, özvegyet hagyván maga után Buzád Lillát, kitől két élő gyermeke maradt. György jelenleg II. éves joghallgató Már. Szigeten és Pista kisfiú még. A család M. Szigeten lakik.

Írtam Puczinczon 1886. május 5-én

Czipott Rudolf s.k.

Czipott Rudolf önéletrajzát Skultéty Szilvia (Budapest) jóváhagyásával tesszük közzé.